

sentligste Bestemmelse, der gaar ud paa, at et lige saa stort Tilskud som det, der bliver ydet frivillig, skulle Kommunerne give, dog at det ikke maa overstige 20 Dre pr. Individ, og at Staten skal give et lignende Tilskud. Man vilde derved anspore den private Godgjørighed, og det vilde unægtelig være en god Præmie for denne at sige: Lige saa Meget som I give dem, lige saa Meget faae de af Staten og Kommunen, det vilde ikke svække Godgjørigheden, thi det skulle vi vel være os for i vor Lovgivning at gjøre Noget, der kunde svække den moralske Paa-virkning paa den ene Side og den fri Villie paa den anden Side. Man har indvendt imod vort Forslag, at det var galt saaledes uden videre at udskrive af Statskassen, men jeg vil dertil sige, at der dog ialtfald er den Begrændsning, at der ikke maa gives Mere, end der ydes frivillig. Forresten har jeg ikke Noget imod, at man begræns- ser det. Man kunde f. Ex. sige, at der skulde gives lige saa Meget af Stat og Kommune, som der ydes frivillig, altsaa en Tredeedel af hver, dog at Tilskudet ikke kommer til at overstige 20 Dre pr. Individ, og saa kan man jo regne sig til, hvor stort det bliver. Regner man Befolkningens Antal til ca. 2 Millioner, bliver det ca. 400,000 Kr., og det er vistnok Midler, der ville være vel anvendte. Jeg skal altsaa for dette Affnits Vedkommende bemærke, at allerede det at faae en fri Fattigkasse, der havde Midler og en dygtig Bestyrelse, vilde ikke være saa Lidt. Skulde derfor den høitærede Minister være tilbøjelig til at gaa denne Vej, om end ikke i Formen, som den her er foreslaaet i Et og Alt, men dog saaledes, at man f. Ex. tog den fri Fattigkasse bort og lod Stat og Kommune yde et vist nærmere bestemt Bidrag i Forhold til, hvad de Vedkommende selv give, tror jeg, der vilde være vundet grumme Meget derved. Jeg vilde, naar man først havde faaet det, langt fra være utilbøjelig til at være med til en skrap Fattiglov, thi derved havde man en Betyrrelse for, at de Individier, der virkelig var Noget at gjøre ved, ogsaa kunde faae Hjælp. Jeg tror, og det var forresten ogsaa Meningens i 1874, at man helst skulde søge at faae den fri Fattigkasse ordnet først, inden det offentlige Fattigvæsen blev ordnet. Dette mente ogsaa Flertallet i den i 1869 ned- satte Kommission, som jeg flere Gange har paa- beraabt mig. Det var altsaa den ene Side af Lovforslaget, den, som jeg tænker, man maarest kunde blive enig om. Den anden Side er Alder- domsforsørgelsesviden, og ærede Medlemmer, der have gennemlæst § 3, ville se, at vi have været meget nøisomme i vore Fordringer. Vi sige saa- ledes, at Ingen, der har en Indtægt paa Landet af 400 Kr., i Kjøbhaabene af 500 Kr. og i Kjøbenhavn af 600 Kr., skal have noget Tilskud fra Stat og Kommune. Vi have søgt at fikke os imod, at en mere eller mindre formuende Per- son skulde i en Hast bruge sine Penge til at kjøbe

sig en Livrente for og derved komme til at pumpe Stat og Kommune, derved, at han virkelig skulde bevise, at han var Arbejder og havde en mindre Indtægt samt derved, at Tilskudet kun blev ydet ham igjennem en Række af Aar. Forøvrigt vilde Bestyrelsen jo have det i sin Magt at sige Nei, hvis den havde nogen Lov i saa Henseende, eller han ikke kunde give tilfredsstillende Oplys- ninger. Ingen Hjælp maatte i dette Tilfælde overstige 80 Kr. for en Familie og 40 Kr. for en Enkelt. Som man ser, gaas der ikke en Smule videre end i Indenrigsministerens Forslag. Man maatte ogsaa efter Indenrigsministerens Forslag dengang give ligesaa meget, Forskjellen er blot den, at det i dette Tilfælde bliver Kommune og Stat, der komme til at yde et tilsvarende Bidrag, medens det efter Indenrigsministerens Forslag dengang var Kommunen alene. Vi mente, at netop en saadan Bestemmelse vilde være en mægtig Spore, og det er der heller ikke Lov om, den vil være. Jeg skal erkende, at det fra flere Sider i Salen, hvor man dengang havde Betæneligheder ved Lovforslaget, udtrykke- lig udtaltes, at man var tilbøjelig til at støtte denne Side deraf. Man kunde maaste paa et eller andet Punkt forme den anderledes, gjøre større eller mindre Forandringer i den, men det er ikke Hovedsagen. Hovedsagen er, at der bliver ydet Hjælp til Selvhjælp, Maaden og Formen skal jeg ikke udtale mig om. Skulde man komme til det Resultat, at det var bedre at støtte de forenede Kommuner Alderdomsforsørgelseskasfers Bestræbelser, skal jeg ikke være nogen principiel Modstander deraf ligesaa lidt som af andre For- slag, der kunde træde i Stedet derfor. Den Para- graf, man har størst Betænelighed ved, er selv- sølgelig § 4, thi i denne Paragraf indrømmes det, at, naar den Paaagjældende har sikret sig i en Sygekasse, som Ministeriet ganske vist skulde have anerkjendt, eller i en Alderdomsforsørgelseskasse, skulde det, naar han kom til at trænge til Hjælp, ikke regnes som sædvanlig Fattighjælp. Det er naturligvis den Paragraf, man har mest Betæ- nelighed ved, saa meget mere, som den jo paa ingen Maade begrænses Statens og Kommunens Tilskud. Man har Betænelighed ved at lade en kommunal Bestyrelse, der var valgt, som her om- meldt, udskrive af Statskassen. Det var navnlig denne Paragraf, som dengang var Gjenstand for Angreb. Man kunde maaste gaa den Vej at sige: Lad os kun faae en Understøttelseskasse, som Sta- ten, Kommunen og de Private hjælpe til at faae fyldt, allerede den kan gjøre meget godt; lad os dernæst støtte Alderdomsforsørgelseskasferne, hvad enten det skulde være de bestaaende Foreninger, eller der skulde træffes andre Foranstaltninger. Derved vilde det Væsentligste af dette Lovforslags Formaal være naaet. Med Hensyn til Sygekasser kan man jo gaa den Vej at sige: Lad os give et vist aarligt Tilskud paa Finantsloven til at